

Наближення моєї останньої миті на землі

Наш прорив у Кремлі та Північній Кореї не останньою чергою відбувся завдяки самовідданій праці європейських членів церкви. Одного дня на початку 1980-х років ми отримали лист від одного з них. Наприкінці листа він написав дуже душевні слова: «Моя остання мить на землі наближається. Це останнє вітання, яке я передаю вам, перебуваючи ще тут, на землі. Зустрінемось у духовному світі. Будь ласка, будьте здорові та живіть довго».

Той юнак на ту пору перебував за «залізною завісою» в комуністичній в'язниці, і це був останній лист, який він написав безпосередньо перед стратою. Після прочитання того листа моє тіло заціпеніло, а кров похолонула і наче стала синьою. Сльози навернулися на очі... Я не могла вимовити ні слова. Почувалася тоді, як Ман Бу Сок — відома жінка, що після смерті стала каменем. Я просто завмерла на місці.

Ми з чоловіком потайки тримали у своїх серцях таких людей. Позаяк ми — Істинні Батьки всіх людей, наш шлях, так само, як і їхній, був небезпечним і відчайдушним. Не маючи змоги ні з ким обговорити такі речі, нам доводилося лише мовчки плакати і йти далі з розбитими серцями.

Протягом багатьох років щоразу, коли в Кореї збиралися наші члени церкви, рано чи пізно починалася жвава дискусія щодо стратегії нашого руху.

«Нам уже пора поглянути на весь світ», — казав хтось.

Інший відповідав: «Чи не зарано? У нас навіть немає власної будівлі

церкви тут, у Кореї!».

А згодом і третій долучався до суперечки: «Гаразд, ми збудуємо красиву споруду, але якщо лише в Кореї, то чи сподобається це Богу?».

Звісно, ми з чоловіком знали про ці моменти та добре розуміли, що важливою є не тільки євангелізація на міжнародному рівні, а й побудова сильної церкви в Кореї. Попри це непохитно віддали перевагу «світові» над «Кореєю», тоді як наші перші корейські церкви залишилися в пошарпаних приміщеннях. До 1980-х років у нас не було змоги запропонувати нації жодної пристойної церковної будівлі. Безперечно, члени нашої церкви хотіли мати таке місце, де вони могли би збиратися з гостями і спокійно проводити служби, але його в них не було. Невеликі споруди у формі букви А зі зеленими дахами — все, що ми мали на ту пору. Громадянське суспільство також насміхалося над нами: запитували, чому ми і члени нашої церкви надалі говоримо про відновлення світу, тоді як у самих немає навіть гідної будівлі. З гуманістичного погляду в їхніх словах був сенс, однак вони не знали Божого Принципу. Наша церква ставила перед собою вищу мету — насамперед ми працювали заради людства і світу. Спасіння світу важливіше за нашу місію в Кореї.

1958 року наш перший місіонер перетнув море, щоб дістатися до Японії, а наступного року кілька довірених членів церкви почали місії в Сполучених Штатах. Зважаючи на бідний стан нашої корейської церкви, було майже немислимо розпочати закордонні місії, а надто в Японії і Сполучених Штатах. Однак наша мета виходила за межі того, аби бути суто корейською групою. Щоби підтримати ці нові закордонні місії, батько Мун 1965 року розпочав десятимісячний світовий тур. За цей час він з кількома послідовниками об'їхав кожен штат континентальної частини США, щоби в кожному з них освятити місця для молитов, які ми називаємо «святими землями». Батько Мун зустрів наших місіонерів і молодих членів церкви в Європі, Сполучених Штатах та інших країнах, а також мав зустрічі з видатними громадськими діячами, зокрема колишнім президентом США Дуайтом Ейзенхауером.

Ці події стали імпульсом до збільшення потоку місіонерів об'єднання в Європі, на Близькому Сході та в Південній Америці. Організація та координація всіх цих місій викликали труднощі як у межах місій, так і в самій Кореї. Нерідко корейські члени церкви, похитуючи головами, казали: «Справи погіршуються».

Але в 1970-х роках Божий Принцип Церкви об'єднання поширився світом. Чимало десятків тисяч молодих людей, послухавши лекції, поривали зі своїм старим життям, щоби присвятити себе Божому провидінню. Незабаром країни світу, наче одностайно зібрали свою енергію, аби протистояти нам. Та наш рух нагадував іграшку іванець-киванець: переслідувачі наздоганяли нас, а ми знову випрямлялися; вони ще раз ударили нас, а ми знову відпружинювали назад — навіть сильніше, ніж до того.

1975 року ми проводили конференції для місіонерів в Японії та Америці, на яких відбирали молодих людей і відправляли їх у майже 95 країн, окрім тих 30-ти, де вже велася активна робота. У нас було багато причин перенести або уповільнити проповідницьку діяльність, але ми відчували наполегливість і потребу Бога — тому продовжували. Пригадую, як одного пізнього вечора мій чоловік поділився своїми думками: «Завжди будуть причини, через які ми не зможемо їх відправити. І якщо ми не пошлемо їх зараз, то не зробимо цього ніколи. Ніколи не буде жодної миті без труднощів. Треба твердо вирішити, здавалося б, у найважчі часи».

Травень 2017 року: на зустрічі міжнародних місіонерів 1975 року учасники оглядають експозицію їхніх оригінальних звітів та листів, які нині ретельно зберігаються в музеї «Іст-Гарден» в Ірвінгтоні, що в штаті Нью-Йорк

Ця когорта відданих чоловіків і жінок 1975 року представляла не одну країну, а три: Японію, США та Німеччину чи Австрію — країни, які були ворогами під час Другої світової війни. Ми відправили їх групами по троє: японця, американця та німця чи австрійця. Їхня згуртованість між собою стала основою для свідчення і служіння, які принесли великі плоди на десятки років уперед.

На відміну від багатьох християнських місіонерів, котрих відправляли зі США та Європи, наші міжнародні місіонери не отримували ніякої фінансової підтримки від церкви. Вони мали при собі достатньо грошей для того, щоби вижити кілька днів, валізу з одягом і книгу Божого Принципу. Вони не жили в красивих будівлях і оселях, а зупинялися в

крихітних кімнатах чи хатинах. І самотійно повинні були скласти плани місії й працювати спільно, попри різне культурне походження та те, що розмовляли різними мовами. Зіткнувшись із невизначеністю і невідомістю, і ті, котрі вирушали, і ті, хто відправляв, мали бути неабиякими сміливцями, адже розуміли, що кожного місіонера очікує непередбачуване майбутнє.

Наші місіонери присягнулися присвятити 5 років місії, але дехто з них — хто поїхав в Африку та на Близький Схід — залишався там на 20 років і навіть надовше. Раз або два на рік, якщо була змога, вони відвідували Конференцію світової місії в нашому центрі «Іст-Гарден», що в штаті Нью-Йорк.

Якось молода місіонерка, яка прибула на одну з таких конференцій, побачивши мене з чоловіком, почала ридати. Вона зустріла нас уперше. Серця, що воліли плакати від радості і смутку... Що ще ховалося в таких серцях? Однак людиною, яка хотіла плакати найдужче, була я. Проте я знала, що варто мені розридатися — і ця щаслива подія стане океаном сліз. Тому зі серцем сильної матері я натомість обійняла ту молоду жінку.

Наступного дня я узяла всіх місіонерів зі собою і купила їм блузки з шарфами або сорочки з краватками. «Тобі вельми пасує, — сказала кожному з них, а тоді додала: — Ти попрацював дуже старанно». Проте після такої щирої розради я одразу ж просила їх бути сильними, тож наполегливо закликала: «Якщо на шляху Божої волі ви жертвуватимете ще більше, мирний світ настане ще в наші часи».

Уже до завершення таких конференцій місіонери висловлювали свою нову рішучість — втілити Божу волю — і знову вирушали на передову Його провидіння. Донині в моєму серці, сповненому любові, зосталося незмінне захоплення нашими лідерами і родовими місіями, які покинули Батьківщину заради спасіння людства.

Щоразу, відправляючи місіонерів у незнайомі краї, ми з чоловіком трималися за Небеса і щиро молилися за кожного з них. Упродовж 1970—1980-х років Рух об'єднання зіткнувся з потужним протистоянням у всьому світі. Невідомий навіть надіслав погрозу про замінування в навчальному центрі «Бельведер» нашої церкви в Террітауні, що в штаті Нью-Йорк. Однак найбільшу протидію викликали наші публічні промови, мітинги і просвітницькі заходи щодо подолання марксизму-ленінізму в країнах комуністичного блоку. Найдужче ми молилися за наших місіонерів, які поїхали в комуністичні країни, бо знали, що там їх можуть навіть катувати. На жаль, це побоювання стало реальністю.

У країнах за «залізною завісою» такі явища, як нагляд, депортація, стеження і терор були звичним досвідом для наших місіонерів. Зокрема, 1973 року в Чехословаччині поліція заарештувала більшість основних членів церкви. Близько тридцяти молодих людей отримали покарання — позбавлення волі на термін майже до п'яти років; інших звільнили, але репресії тривали. 1976 року у Франції невідомі нападники підірвали нашу церкву Вілла Обле, що в Парижі, поранивши двох членів церкви. Наші французькі члени церкви пройшли маршем від Ейфелевої вежі до Трокадеро, закликаючи до релігійної свободи, і їм вдалося завоювати симпатії багатьох. Урешті, коли виявили, що до замінування були причетні комуністи, видатні лідери, включно з членами Конгресу США, публічно засудили ці нападки на релігію.

Однак траплялися значно жахливіші трагедії. Зокрема, в холодній камері в Братиславі у віці 24 років, в розквіт своєї молодості, загинула Марія Живна — одна з найвідданіших членів церкви Чехословаччини. У грудні 1980 року в Танзанії застрелили японського місіонера Масакі Сасамото, котрий також завершив своє життя як мученик. Багато місіонерів у Сполучених Штатах та інших країнах втратили життя під час збору коштів чи просвітницької діяльності.

Попри ці приголомшливі події місіонери не полишали своєї справи. У 1980-х роках європейські місіонери, які стратегічно працювали за «залізною завісою», назвали свій проєкт — місія «Метелик». Вони

обережно свідчили, незважаючи на постійну небезпеку: за ними стежила таємна поліція, їх затримували, тож ті змушені були залишати країну, або відбувалися ще страшніші речі.

1987 року ми з чоловіком таємно зібрали місіонерів місії «Метелик» у нашій резиденції «Іст-Гарден». Ми слухали їхні зворушливі історії до пізньої ночі, а сльози лилися потоками. Місіонери ділилися душевними історіями, які не могли розповісти навіть своїм батькам, братам і сестрам. Слухаючи ці історії, ми глибоко переймалися тим, за яких суворих обставин їм доводилося працювати.

Позаяк цих місіонерів сприймали за «ворогів держави», їхнє перебування в країні своєї місії було сповнене ризиків, але це лише посилювало їхні молитви та віру в Бога. Якось один із них нам сказав: «Я не знаю, коли і де опинюся в небезпеці. Знаю лише те, що моє життя безпосередньо залежить від Божого одкровення. Якщо назріває небезпечна ситуація, Бог з'являється мені уві сні і вказує шлях, яким я повинен іти».

Коли після нашої короткої зустрічі місіонери від'їжджали, аби повернутися назад до своїх місій, я обіймала їх по черзі і проводжала, махаючи руками, поки було видно. Думки про те, що ці молоді і чисті серцем люди, котрі діяли з глибокої любові до Бога й Істинних Батьків, прямують до земель, нерідко жорстокіших за поле бою, і я навіть не певна, чи зустріну їх знову, викликали в моєму серці болючий щем, а на очі наворачалися сльози.

Те, що наших місіонерів переслідували лише за віру в Істинних Батьків, стало справді скорботною реальністю історії, а їхня рішучість іти вперед є по-справжньому героїчною. Обрані члени церкви їздили в усі куточки земної кулі. Незважаючи на страждання і небезпеку, вони бралися за різну роботу: організовували проєкти служіння, створювали школи, забезпечували професійну підготовку, зрошували пустелі, будували фабрики, будинки і засновували громади, збираючи в такий спосіб

необхідні кошти, вони покладалися на власний розум і поміч Небес.

Кожного разу, коли я проводжала місіонерів, які мали намір перетнути незвідані моря і континенти, мені було боляче, що я так мало могла їм дати. Я всіляко заохочувала їх, казала, що коли наші мрії здійсняться, Бог дасть нам щонайбільше благословення. Помітивши, як ці слова впливають на їхню рішучість, я зрозуміла, що духовне підбадьорення сильніше за будь-які фізичні ресурси.

На ранніх етапах поширення руху наші члени церкви були вкрай жалюгідними й нужденними: їх переслідували, заганняючи в безвихідь, викидали з домівок сніжними ночами, а вони слізно молилися перед стінами своїх осель. Їх депортовували з чужих земель, ув'язнювали, у них стріляли і навіть убивали під час збирання коштів. Їм доводилося шукати шлях у пустелі, й тоді вони зводили погляди на нічне небо і зірки скеровували їх; ці вірні душі пробиралися наодинці крізь темні ліси, щоб поділитися Божим словом. Тримаючи своє горе глибоко всередині, ми берегли нашу віру і поширювали переконання. Сьогодні Федерація сімей за мир у всьому світі та єднання проводить заходи в більш ніж 190 країнах, і ця діяльність за мир та істинне сімейне життя проросла із зерен жертовної любові наших місіонерів.